

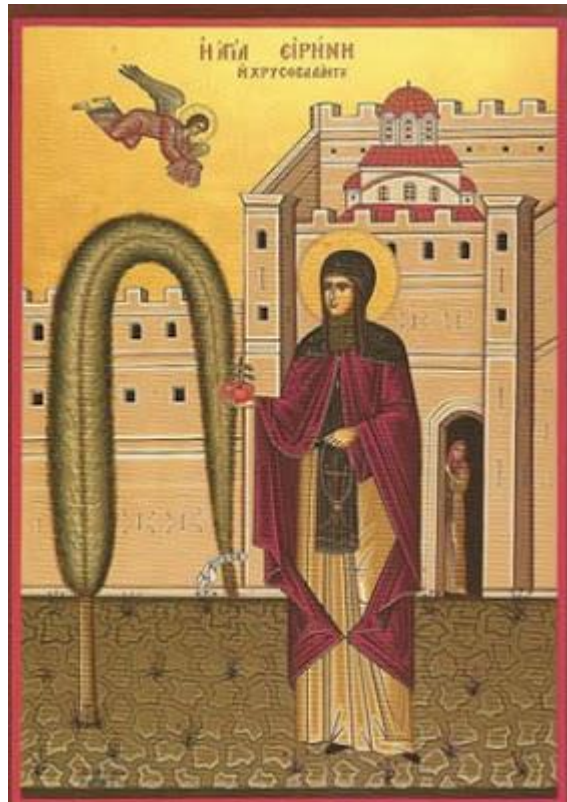
Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Дев'ята Неділя після
П'ятидесятниці (+
Преподобна Мати Ірина,
Ігуменя Монастиря
Хрисоваланту)**

**Ninth Sunday after
Pentecost (+Our Holy
Mother Irene, Abbess of
Chrysavalantou)**

**Neuvième dimanche
après la Pentecôte (+
Notre Sainte Mère Irène,
abbesse de
Chrysavalantou)**

Pr. Ihor Kutash
ikutash@gmail.com

«ЗАСПОКОЙТЕСЬ, ЦЕ Я, НЕ ЛЯКАЙТЕСЬ!»

«І зараз Ісус простяг руку й схопив його, і каже до нього: Маловірний, чого усумнився?» (Матвія 14:30-31).

Дев'ята Неділя після П'ятидесятниці (+ Преподобна Мати Ірина, Ігуменя Монастиря Хрисоваланту)

Євангельське читання на Дев'яту Неділю після П'ятидесятниці говорить про істинно знаменне чудо, яке показує, що Ісус - дійсно Господь усього творіння, бо Він приходить до Своїх учнів в четвертій сторожі ночі (якраз перед світанком) ходячи по морю неначе це суша. Вони, зі зрозумілих причин, вжахнулися. Наш Господь заспокоїв їх: «Заспокойтесь! Це Я; Не бійтеся». Петро, що характерно, є сміливим і імпульсивним, каже: «Коли, Господи, Ти це, то звели, щоб прийшов я до Тебе по воді.» А Ісус відповідає: " Іди ". Тільки після того, як Петро вийшов з човна і почав свою прогулянку він зрозумів, як незвичні його дії. Він відриває погляд від Господа і зауважує, як несамопитий є вітер і згадує, як глибоке море. І починає він (зауважте, лише починає) тонути. Раптово, в розпачі, він пам'ятає Господа і кричить: «Господи, спаси мене». Розповідь продовжується: «І зараз Ісус простяг

руку й схопив його, і каже до нього: Маловірний, чого усумнився? Як до човна ж вони ввійшли, буря вщухнула.»

Християни часто говорять про шлях земного життя, що це - море. Ми безпечно перепливаємо через нього від свого Хрещення до свого Успіння на борту Корабля - Церкви. Проте іноді, ця безпечність не надто очевидна, і ми можемо почуватися наче Господь моря кличе нас прийти до Нього, йдучи по його водах! Так можливо, здавалося, коли вона була ще дуже молоденькою, Святій дев'ятого століття, пам'ять якої ми святкуємо 10-го серпня на громадянському календарі (це ж 28-го липня за Юліанським). Ірина (майбутня Свята Ігуменя Монастиря Хрисоваланту), народилася в дворянській сім'ї в Каппадокії (нині Кападок'я в Туреччині). Вона була обрана візантійською імператрицею Феодорою (вона ж повернула шанування Святих Ікон після трагічного періоду іконоборства) бути дружиною свого сина Михайла, від імені якого вона володіла в якості регента після смерті його батька, Феофіла, коли хлопчиків було лише два роки.

По дорозі в Константинополь на весілля, вони проїжджали біля міфічної гори Олімп, де, в той час, жив відомий Старець Йоанікій (ми щодня говоримо його молитву: «Надія моя - Отець, пристановище моє - Син, покров мій - Дух Святий; Тройце Свята, слава Тобі.»). Ірина (чиє ім'я означає «мирна») виявила свідомість свого місця на Кораблі Господньому, просячи, щоб призупинитися на цьому шляху, щоб вона могла отримати його благословення. Святий Отець дав благословення, яке не можна було зразу впізнати, як таке, що підходить для нареченої, бо ж заявив: «Привіт, Ірино, Слуго Божа. Проходь в Імперське місто з радістю, бо ж спільноті Монастиря Хрисоваланту Ти потрібна».

Слова Йоанікія виявилися влучними бо ж коли прибула весільна компанія, виявилось, що Михайло вже одружився. Більшість панночок було б сильно розчаровані. Не так Ірина. Вона прославила Бога, відмовилася від усіх інших женихів і відправилися до Хрисоваланту [його назва «золота монета», здається, знову, була доречна стосовно Ірини, бо ж ця срібна монета (Луки 15:8-10) знаходилася в процесі перетворення в золото для Монастиря і Церкви]. Для Ірини життя Монастиря було настільки привабливим, що вона звільнила своїх рабів, передала своє віно і ввесь свій маєток на потреби бідних і стала там скромним послухником. Її посестри говорили про неї, що в неї - дух звільненого раба.

Коли Ігуменя готувалась покинути цю землю вона назначила Ірину своєю намісницею і Патріарх Мефодій підтвердив цей вибір. Сестри раділи, але Ірина, як каже її *Життє*, була безрадісною, вважаючи себе зовсім недостатньою виконувати ці обов'язки. Вітри ж були сильні, а море було глибоким. Ірина, як Петро, звернулася до Господа, Який покликав її на цей пост: «Господи Ісусе Христе, Добрий Пастирю Своїх овець, допоможи рабі Твоїй, і цим вівцям моїм, бо ж у нас немає жодної своєї сили».

Господь дійсно почув її молитву. Він зробив з Ірини такого сильного духовного воїна, що, коли вона преставився, уже в зрілому віці 102 років, вона залишила після себе спадщину дуже живу особливу серед її братів і сестер, православних греків, до цього ж дня ([ось тут](#)). Грецька церква на знаменитій вулиці Сен-Урбен в Монреалі носить її ім'я. Серед багатьох чудес, пов'язаних з Святою Іриною - хустинки на кипарисах і яблука Св. Василія.

Ірина напередодні великих Свят проводила всенічне моління в монастирському дворі благословляючи Бога за славу Його творіння. Одного разу вночі одна сестра побачила, як вона була піднесена з землі в часі моління і як два кипариси

зігнулися доземно перед нею. Свята поблагословила дерева після молитви, і вони повернулися до свого вертикального стану. Монахиня побоялася, що її привиділася демонічна омана, але коли інші сестри помітили хустинки поверх дерев то вона переказала їм те, чого вона бачила. Свята Ірина заборонила сестрам хвилюватися з цього приводу і наказала їм тримати на свого молитовного правила, і нікому не говорити про те, доки вона ще тут, на землі.

У Св. Ірини особливо шанувала Святителя Василя Великого, як земляка Каппадокійського. На кануні його Свята одного року вона почула голос, який сказав їй радіти і вітати моряка, який приносить їй особливий подарунок. Матрос дійсно прийшов протягом дня з подарунком трьох яблук, які за його словами, дав йому старець, що прийшов пішки по хвилях моря до його корабля поблизу острова Патмос, сказавши передати Ігуменя Хрисоваланту. Старець сказав, що вони - подарунок від Всевишнього через його улюблений Учня Івана. Ірина поділилася цим райським подарком зі сестрами. Останнє з трьох яблук остаточно послужило приготуванню їй для її відходу від цієї землі.

До цього, однак, в іншому чуді вона з'явилася уві сні імператорові того часу, Василію, вимагаючи, щоб він звільнив її родича, якого несправедливо звинуватили ревниві його придворні. Щоб підкреслити вагомість свого прохання вона вдарила імператора так сильно, що він прокинувся і, після перевірки того, що його дійсно була відвідала Ірина з Хрисоваланту, від звільнив і повернув на посаду її родича, відправивши їй повідомлення про це з подякою. Вона відповіла: «Дяка Богові, Який не бажає смерті грішника, але його каяття. Не дякуйте мені, а Його ж прославляйте.»

Є тут поучення для нас: у наших часах випробувань і негараздів, давайте не падаймо духом, але замість цього дивімося на Господа, бо ж у цьому дійсно може бути Його пришествя до нас по морю життя зі словами: «Це я; не лякайтеся». І в вірі, в надії і в любові давайте прагнімо чинити й говорити, як Він хоче, в усьому. Він нам допоможе. Ми повинні бути вірними. А успіх і перемога належать Господу. Амінь.

“IT IS I; DO NOT BE AFRAID.”
“And immediately Jesus stretched out His hand and caught him, and said to him, “O you of little faith, why did you doubt?” And when they got into the boat, the wind ceased.” (Matthew 14:30-31).

Ninth Sunday after Pentecost (+Our Holy Mother Irene, Abbess of Chrysavalantou)

The Gospel reading on the Ninth Sunday after Pentecost speaks of a truly remarkable miracle, which proclaims that Jesus is indeed the Lord of all creation, for He comes to His disciples in the fourth watch of the night (just before dawn) walking across the sea as though it were dry land. They are understandably

«RASSUREZ-VOUS, C'EST MOI; N'AYEZ PAS PEUR!»
“Aussitôt Jésus étendit la main, le saisit, et lui dit: Homme de peu de foi, pourquoi as-tu douté?» (Matthieu 14: 30-31).

Neuvième dimanche après la Pentecôte (+ Notre Sainte Mère Irène, abbesse de Chrysavalantou)

La lecture de l'Évangile au Neuvième dimanche après la Pentecôte parle d'un miracle vraiment remarquable, qui proclame que Jésus est bien le Seigneur de toute la création, car Il vient à Ses Disciples pendant la quatrième veille de la nuit (juste avant l'aube) marchant sur la mer comme si c'était la terre ferme. Ils

terrified. Our Lord reassured them: "Be of good cheer! It is I; do not be afraid." Peter, characteristically, is bold and impulsive and says: "Lord, if it is You, command me to come to You on the water." And Jesus responds: "Come". Only after Peter gets out of the boat and starts his walk does he realize how unusual is his actions. He takes his eyes off the Lord and notices how boisterous is the wind and recalls how deep are the seas. And he begins (mind you, only *begins*) to sink. Suddenly, in desperation, he remembers the Lord and cries out: "Lord, save me!" The account continues: "And immediately Jesus stretched out His hand and caught him, and said to him, 'O you of little faith, why did you doubt?' And when they got into the boat, the wind ceased."

Christians often refer to the path of earthly life as a sea. We traverse it safely from our Baptism until our Dormition within the Ship of the Church. Nonetheless sometimes that safety is none too apparent and we may experience ourselves as being commanded to come to the Lord of the sea, walking upon its waters! So it may have seemed, when she was still very young, to a Saint of the ninth century who is commemorated on August 10 on the civic calendar (which is July 28 on the Julian). Irene (future Holy Abbess of the Monastery of Chrysovalantou), was born into a noble family in Cappadocia (today Kapadokya in Turkey). She was chosen by the Byzantine empress Theodora (the restorer of Icons after the tragic period of iconoclasm) to be the royal consort of her son Michael, on whose behalf she had reigned as regent after his father's, Theophilus', death when the lad was only two.

En route to Constantinople for the wedding they passed by the mythical Mt. Olympus, where, at that time, lived a renowned Elder, Ioannikios (we daily say his prayer: "My hope is the Father, my refuge is the Son, my shelter is the Holy Spirit, O Holy Trinity, Glory to You."). Irene (whose name means "peaceful") showed her awareness

sont naturellement terrifiés. Notre Seigneur les a rassurés: «Rassurez-vous! C'est moi; n'ayez pas peur». Pierre, caractéristique, est audacieux et impulsif et dit: «Seigneur, si c'est Toi, ordonne que j'aille vers Toi sur l'eau». Et Jésus répond: «Viens». Seulement après que Pierre sort du bateau et commence sa marche a-t-il réalisé à quel point inhabituelles sont ses actions. Il enlève ses yeux, qui ont été fixés au Seigneur et remarque combien tumultueux est le vent et rappelle à quelle profondeur est la mer. Et il commence (notez bien, *commence* seulement) à enfoncer. Tout à coup, en désespoir, il se souvient du Seigneur et s'écrie: «Seigneur, sauve-moi». Le récit continue: «Aussitôt Jésus étendit la main, le saisit, et lui dit: Homme de peu de foi, pourquoi as-tu douté? Et ils montèrent dans la barque, et le vent cessa.»

Les chrétiens font souvent référence au chemin de la vie terrestre comme une mer. Nous traversons en toute sécurité de notre Baptême jusqu'à notre Dormition dans le Navire de l'Église. Néanmoins parfois la sécurité n'est pas trop évidente et nous pouvons nous sentir comme étant ordonné de venir au Seigneur de la mer, marchant sur les eaux! Ainsi, il peut sembler, quand elle était encore très jeune, à une Sainte du IXe siècle qui est commémoré le 10 août sur le calendrier civique (qui est le 28 juillet sur le Julien). Irène (au futur la Sainte Abbessse du Monastère de Chrysovalantou), est née dans une famille noble en Cappadoce (Kapadokya aujourd'hui en Turquie). Elle a été choisie par l'impératrice byzantine Théodora (le restaurateur d'icônes après la période tragique de l'iconoclasm) d'être l'épouse royale de son fils Michel, au nom de laquelle elle avait régné comme régent après la mort de son père, Théophile, lorsque le garçon n'avait que deux ans.

En route vers Constantinople pour le Mariage ils sont passés près du mont mythique Olympus, où, à cette époque, vivait un Aîné de renom, Ioannikios (nous

of her place on the Lord's Ship by asking to pause along the way so she could get his blessing. The holy Father gave a blessing which could not immediately be seen as appropriate for a bride-to-be, for he declared: "Welcome Irene, Servant of God. Proceed to the Imperial City in joy because the Convent of Chrysovalantou needs you in the community."

Ioannikios' words turned out to be on the mark for when the bridal party arrived they found that Michael had already married. Most young ladies would have been much disappointed. Not so Irene. She gave thanks to God, refused all other suitors and set off to Chrysovalantou (its name "golden coin" seems, again, to be appropriate regarding Irene, for this silver coin (Luke 15:8-10) was in the process of turning into gold for the Monastery and the Church). Irene found the life of the Monastery to be so attractive that she freed her slaves and gave her dowry and all her state for the care of the poor and became a humble novice there. Her community said of her that she had the spirit of a freed slave herself.

When the Abbess was about to depart this earth she named Irene to be her successor and the Patriarch, Methodius, confirmed this choice. The sisters rejoiced but Irene, according to her *Vita*, was joyless, perceiving herself as utterly inadequate for this task. The winds were strong, the sea was deep. Irene, like Peter, turned to the Lord Who had summoned her to this post: "Lord Jesus Christ, Good Shepherd of Your sheep, help Your servant and this, my flock, because we have no power of our own".

The Lord did indeed hear her prayer. So great a spiritual warrior did Irene become that when she reposed, at the ripe age of 102, she left behind a legacy that is most vibrant, especially among her fellow Orthodox Greeks, to this day ([click here](#)). A Greek Church on the famous Rue Saint-Urbain in Montreal bears her name. Among the many miracles linked with St.

disons à chaque jour sa Prière: «Mon espoir est le Père, mon refuge est le Fils, ma protection est l'Esprit Saint, O Sainte Trinité, Gloire à Toi.». Irène (dont le nom signifie «pacifique») a montré sa conscience de sa place au Navire du Seigneur en demandant de faire une pause sur le chemin afin qu'elle puisse obtenir sa bénédiction. Le Saint Père a donné une bénédiction qui ne pouvait pas être immédiatement considéré comme appropriée pour une mariée à être, car il a déclaré: «Bienvenue Irène, Servante de Dieu. Passe à la ville impériale en toute joie parce que le Couvent de Chrysovalantou a besoin de toi dans la communauté».

Les mots de Ioannikios se sont avérés être sur la marque, car lorsque le cortège est arrivé ils ont constaté que Michel avait déjà marié. La plupart des jeunes filles auraient été beaucoup déçues. Pas si Irène. Elle a rendu grâce à Dieu, a refusé tous les autres prétendants et partit pour Chrysovalantou [son nom qui signifie «pièce d'or» semble, encore une fois, être adapté à Irène, car cette pièce d'argent (Luc 15:8-10) était en train d'être transformée en or pour le Monastère et l'Église]. Irene a trouvé la vie du monastère si attrayante qu'elle a libéré ses esclaves et donna sa dot et tout son état pour le soin des pauvres et devint là une humble novice. Sa communauté dit d'elle qu'elle avait l'esprit d'un esclave affranchi elle-même.

Lorsque l'Abbesse était sur le point de quitter cette terre, elle a nommé Irène sa successeure et le patriarche, Méthode, a confirmé ce choix. Les sœurs se réjouirent, mais Irène, selon sa *Vita*, était sans joie, se percevant comme tout à fait insuffisante pour cette tâche. Les vents étaient forts, la mer était profonde. Irène, comme Pierre, se tourna vers le Seigneur Qui l'avait appelé à ce poste: «Seigneur Jésus-Christ, Bon Pasteur de Tes brebis, aide Ton serviteur et ce, mon troupeau, parce que nous n'avons pas de notre

Irene is that of the handkerchiefs on the cypress trees and the apples of St. Basil.

Irene would keep vigil in the Monastery courtyard on the eve of great Feasts blessing God for the glory of His creation. One night a sister saw her levitating in prayer and two cypress trees bent to the ground before her. The Saint blessed the trees after her prayer and they returned to their upright position. The nun feared she had seen a demonic delusion but when other sisters noticed handkerchiefs on top of the trees she told them what she had seen. St. Irene rebuked the sisters for their excitement over this and told them to keep on with their prayers and not to tell anyone as long as she was still here on earth.

St. Irene was particularly devoted to St. Basil the Great, as a fellow Cappadocian. On the night of his Feast day one year she heard a voice telling her to rejoice and welcome a sailor who was bringing her a special gift. The sailor did indeed come during the day with a gift of three apples which he said had been given him by an old man who came walking to his ship over the waves near the island of Patmos to be given to the Abbess of Chrysovalantou. The old man said they were a gift from the Almighty through His beloved Disciple John. Irene shared this gift from Paradise with the sisters. The last of the three were to prepare her eventually for her departure from this earth.

Before that, however, in another miracle she appeared in a dream to the emperor of the time, Basil, demanding that he free a kinsman who was unjustly accused by jealous courtiers. To drive her point home she struck him so hard that he awoke and, upon verifying that he had indeed been visited by Irene of Chrysovalantou, freed and re-instated her relative, sending her a message of gratitude. She responded: "Thanks be to God who desires not the death of a sinner but his repentance. Do not thank me, glorify Him."

There is a message for us: in our times of trials and tribulations, let us not lose

propre pouvoir».

Le Seigneur a bien entendu sa Prière. Irène est devenue une si grande guerrière spirituelle que quand elle reposait, à l'âge vénérable de 102, elle a laissé un héritage qui est très dynamique, surtout parmi ses frères et sœurs orthodoxes grecs, jusqu'au présent ([cliquez ici](#)). Une Église grecque sur la célèbre rue Saint-Urbain à Montréal porte son nom. Parmi les nombreux miracles liés à Sainte Irène, sont ceux des mouchoirs sur les cyprès et les pommes de Saint-Basile.

Irène gardait veillée dans la cour du Monastère à la veille des grandes Fêtes et bénissait le Bon Dieu pour la gloire de Sa création. Une nuit, une sœur l'a vit en lévitation pendant la prière et deux cyprès sont courbés vers le sol devant elle. Le Saint bénissait les arbres après sa Prière et ils sont retournés à leur position verticale. La religieuse craignait qu'elle eût vu une illusion démoniaque, mais lorsque d'autres sœurs remarquaient des mouchoirs au-dessus des arbres, elle leur a dit ce qu'elle avait vu. Sainte-Irène a réprimandé les sœurs pour leur enthousiasme à ce sujet-là et leur a dit de garder leurs prières et de ne parler de ceci à personne pendant qu'elle était encore sur la terre.

Sainte Irène a été particulièrement consacrée à Saint-Basile-le-Grand, en tant que compatriote de la Cappadoce. Un jour la nuit avant sa Fête, elle a entendu une voix lui disant de se réjouir et d'accueillir un marin qui va l'apporté un cadeau spécial. Le marin est en effet entré au cours de la journée avec un don de trois pommes qui dit-il lui avait été donnée par un vieil homme qui est venu à pied sur la mer a son navire près de l'île de Patmos avec un cadeau pour l'Abbesse de Chrysovalantou. Le vieil homme dit que c'était un cadeau du Tout-Puissant par son Disciple bien-aimé, Jean. Irène a partagé ce cadeau du Paradis avec les sœurs. Le dernier des trois était pour la préparer éventuellement pour son départ

courage, but instead look to the Lord, for it may indeed be He coming to us over the waters, saying: "It is I; do not be afraid". And in faith, in hope and in love let us seek to do and speak as He wills in all things. He will help us. We must be faithful. Success and victory belong to the Lord. Amen.

de cette terre.

Avant cela, cependant, dans un autre miracle elle est apparue dans un rêve à l'empereur de l'époque, Basile, lui demandant de libérer un parent qui a été injustement accusé par les courtisans jaloux. Pour conduire son point d'accueil, elle l'a frappé si fort qu'il se réveilla et, après avoir vérifié qu'il avait en effet été visité par Irène de Chrysovalantou, libéra et rétabla son parent, lui envoyant un message de gratitude. Elle a répondu: «Merci à Dieu Qui ne désire pas la mort du pécheur, mais sa repentance. Ne me remerciez pas, louez à Dieu».

Il ya un message pour nous: dans nos temps d'épreuves et de tribulations, ne perdons pas courage, mais regardons au Seigneur, car il peut en effet être que c'est Lui Qui vient à nous sur les eaux, en disant: «C'est moi; n'ayez pas peur». Et dans la foi, dans l'espérance et dans l'amour cherchons-nous à faire et à parler comme il le veut en toutes choses. Il nous aidera. Nous devons être fidèles. Le succès et la victoire appartiennent au Seigneur. Amen.

Le 18 août 2014